

ДО

Док. № 16
Дата 14.11.2012

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

*К. В. Митов
Определя
създаване
сметка
15.01.2013г.*

ИСКАНЕ

ОТ

ГРУПА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ ОТ СЪСТАВА НА 41-ВОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ ЗА ТЪЛКУВАНЕ НА ЧЛ. 120, АЛ. 2 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ И ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННОСТ НА РАЗПОРЕДБИ ОТ ЗАКОНА ЗА УПРАВЛЕНИЕ НА ОТПАДЪЦИТЕ (ДВ, бр. 53/13.07.2012)

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание чл. 150, ал. 1 във връзка с чл. 149, ал. 1, т. 1, 2 и 4 от Конституцията на Република България (КРБ) група народни представители от 41-ото Народно събрание (НС) сезираме Конституционния съд на Република България с искане да даде задължително тълкуване на чл. 120, ал. 2 във връзка с чл. 56 от КРБ и да обяви противоконституционност на следните разпоредби от Закона за управление на отпадъците: чл. 77, ал. 2, чл. 80, ал. 4, чл. 93, ал. 2, чл. 108, изр. 2 и чл. 129, ал.5, изр. 2; чл. 82, ал. 6 и 8; чл. 39, ал. 3; чл. 19, ал. 3, т. 11 относно думите „с население, по-голямо от 10 000 жители на територията на общината и при необходимост в други населени места“; чл. 19, ал. 5; чл. 19, ал. 3, т. 7 относно думите „организирането на дейностите по разделно събиране на масово разпространени отпадъци“; чл. 33, ал. 3 и 4 относно думите „в населените места по ал. 1“; чл. 38, ал. 4 и свързаните с тази разпоредба чл.75, ал.2, т.3 и чл.145, ал.1, т.11; чл.22, ал.1 относно думата „условията“, както и на член 22, ал. 2 по отношение на думите „условията за регистрацията на площадките, както и условията за предаване на отпадъци на площадките по чл. 19, ал. 3, т. 11“; чл.82, ал.9 по отношение на думите „условията“; чл.69, ал.2 относно думите „към заявлението по чл. 68“; чл.88, ал.2, т.4; чл.90, ал.6; чл.91, ал.1, т.1; чл.91, ал.1, т.2 и ал.2, т.3.

На основание чл. 149, ал. 1, т. 4 от КРБ моля да установите по отношение на чл. 82, ал.2 от Закона за управление на отпадъците противоречие с международен договор, по който Република България е страна, а именно чл. 56 Договора за функциониране на ЕС (Обн., ДВ. бр.115 от 9 май 2008 г.) по отношение на думите „съдебна регистрация в Република България“ и „от Българската народна банка“.

I. ИСКАНЕ ЗА ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ТЪЛКУВАНЕ НА ЧЛ. 120. АЛ. 2 ОТ КРБ

На основание чл. 149, ал.1, т. 1 от КРБ, молим да дадете задължително тълкуване на чл. 120, ал. 2 от Конституцията, във вр. с чл. 56 и чл. 57 от КРБ, като отговорите на следните тълкувателни питання:

1. Приложима ли е разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията и към разпореждания по изпълнение на един административен акт, включително по отношение на разпореждане за предварително изпълнение на един административен акт
2. Съществуват ли конституционни ограничения за законодателя относно приемането на закони, изключващи обжалването на административни актове по смисъла на чл. 120, ал. 2 от КРБ
3. Подлежат ли на проверка за противоконституционност законови разпоредби, с които се изключва обжалване на административен акт по силата на чл. 120, ал. 2 от КРБ, ако непропорционално засягат основни конституционни лични и имуществени права на лицата, адресати на акта
4. Закон, с който е допуснато предварително изпълнение на един административен акт, с което на практика се изключва съдебното обжалване на предварителното изпълнение, подлежи ли на преценка за противоконституционност

Тълкуването според нас се налага поради следното :

Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от КРБ създава впечатление за безконтролна свобода на законодателя да изключва със закон обжалваемостта на административните актове. Без съмнение такава свобода е привидна, защото ако тя не е конституционно ограничена, ще се обезсмисли цялата идея за съдебен контрол върху административните актове.

В свои решения Конституционният съд инцидентно е посочвал някои изисквания към законодателя относно упражняването на възможността по чл. 120, ал. 2 от Конституцията: защита на националната сигурност, държавния суверенитет и пр.

Необходимо е в свое тълкувателно решение КС да посочи принципните, конституционнодопустимите параметри за упражняване на правото със закон да се изключи обжалваемостта на административните актове. Сред тях, наред с ценности от висш държавнически порядък, трябва да се посочи и изискването да не се нарушават основни човешки права, да не се допуска несъразмерно, непропорционално засягане на лични и имуществени права.

В тълкувателното си решение КС трябва ясно да каже, че законите, с които се установява изключението по чл. 120, ал. 2 на общо основание подлежат на конституционен контрол, при който КС проверява изключителността на хипотезата, конкуренцията и приоритетите на защитените ценности, като взема

предвид и степента на засягане на личните и имуществените права на правните субекти.

На такъв контрол и такава преценка ще трябва да подлежат и всички закони, с които се допуска предварително изпълнение на един административен акт. Предварителното изпълнение, наложено със закон, винаги произвежда неблагоприятни последици в личната и имуществената сфера на засегнатото лице. Същевременно предварителното изпълнение, наложено със закон е необжалваемо, защото то се налага по силата на закона, а не с обжалваемия акт на административния орган. Административният орган с разпореждане привежда в действие законовото предписание и това разпореждане не подлежи на обжалване.

Разпореденото предварително изпълнение на един административен акт, включително когато е постановено от закона, без съмнение попада в категорията на актовете по чл. 120, ал. 2. На практика наложеното със закон предварително изпълнение е частна хипотеза на законова дерогация на правото на обжалване по чл. 120, ал. 2 от КРБ, тъй като формалното разпореждане на административния орган, който привежда в действие предварителното изпълнение е необжалваемо, то е постановено и предрешено от закона, с който се допуска.

Предварителното изпълнение, допуснато със закон, винаги трябва да е оправдано от върховни държавни или обществени интереси, които да преодоляват накрънените конституционни права на лицето, срещу което предварителното изпълнение е допуснато. Иначе то ще бъде противоконституционно. Допуснатото предварително изпълнение със закон презумпирва във всички случаи превъзходството на някакъв висш държавен или обществен интерес. Ако това не е така и неоправдано, несъразмерно се засягат конституционни основни права и интереси на потърпевшия, то законът трябва да бъде обявен за противоконституционен. Тогава за някои конкретни изключения ще остане да се прилага общата възможност за налагане на предварително изпълнение от административен орган по реда на чл. 60 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), когато са налице условията, посочени в този текст, но тогава административният акт, с който се допуска предварително изпълнение, ще подлежи на двуинстанционно съдебно обжалване.

С оглед въведеното с практиката на КС изискване, когато искането за тълкуване се прави от група народни представители в него да има общ проект за смисъла на тълкуването, ние се обединяваме около следните отговори на поставените тълкувателни питання:

1. Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията е приложима и към разпореждания, свързани с изпълнение на един административен акт, например на разпореждания за предварително изпълнение, включително допуснато по силата на закона

2. Общата клауза за обжалваемост на административните актове може да бъде изключена само при извънредни случаи на защита на висши конституционно установени ценности или интереси
3. Закон, с който се изключва обжалваемост на административните актове, подлежи на контрол за конституционнообразност - при него се съпоставят защитените със закон конституционни интереси и засягането на правото на защита и други основни конституционни права. Приложим е при това конституционният принцип за съразмерност и пропорционалност.
4. Тази преценка може да се прави и в случаите, когато се иска обявяване противоконституционност на закон, с който е допуснато предварително изпълнение на административен акт.

На част от поставените от нас питання КС се е произнесъл инцидентно със свои казуални тълкувания: Р. 13/93 г. по к.д. 13/93 г.; Р.3/94 г. по к.д. 1/94 г.; Р. 21/95 г. по к.д. 18/95г.; Р. 5/97 г. по к.д. 25/ 96 г.; Р.18/97 г. по к.д.12/97 г.; Р.8/99 г. по к.д. 4/99 г.; Р.3/2002 г. по к.д. 11/2002 г.; Р.1/2012 г. по к.д. 1/2011 г.; Р.22/ 98 г. по к. д. 18/ 99 г. В последното от изброените решения КС безпрецедентно сам изразява в мотивите си безпокойство от честото прилагане от Народното събрание на изключението за необжалваемост на административните актове и с това допълнително мотивира правен интерес от исканото тълкуване.

Наличието на инцидентни тълкувания на КС не анулира правния интерес от задължителното тълкуване. Задължителното тълкуване има висша юридическа сила, то обобщава, разширява и систематизира критериите и съображенията на направените досега инцидентни тълкувания и им придава нова принципно различна юридическа сила. Подобни съображения изказва КС в Р. 18/ 93 г. по к. д. 19/ 93 г., като приема, че предхождащо казуално тълкуване не е пречка да се иска задължително тълкуване по същото или сходно питане.

Необходимостта от тълкуване на чл. 120 , ал. 2 от КРБ се подсилва и от обстоятелството, че явно и системата на традиционното правосъдие се нуждае от такова тълкуване. Така Върховният административен съд (ВАС) в свое Тълкувателно решение 9/2009 г. се опитва да отговори на някои въпроси, свързани с тълкуването на чл. 120, ал. 2 от КРБ.

Известно е, че конституционноустановеният орган, който дава всеобщо задължително тълкуване на Конституцията е Конституционният съд. В този смисъл неговото тълкуване ще улесни усилията сегашни и бъдещи (в случая на ВАС) за обобщаване и тълкуване на съдебната практика.

КС , разбира се, не може да откаже тълкуването по съображения, че ВАС е търсил отговор за административната практика, тълкувайки чл. 120, ал. 2 от КРБ. Задължителното тълкуване е негово изключително конституционноустановено правомощие. То може да съвпадне, но може и да се отклони или да разшири тълкуването на ВАС и точно това ще е меродавното тълкуване на конституционния текст.

Питанията, които поставяме дават повод на КС да се произнесе относно обхвата и характеристиката на административните актове, предмет на чл. 120, ал. 2 от КРБ, условията, при които са допустими изключения от общата клауза за обжалваемост на административните актове и възможността и критериите за упражняване на конституционен контрол върху законодателството, което допуска такива изключения.

Тълкуването Ви, ще има значение и за решаване на въпроси за противоконституционността на текстове от ЗУО, които повдигаме във втората част на искането.

II. ИСКАНИЯ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННОСТ

1. Молим да обявите за противоконституционни разпоредбите на чл. 77, ал. 2, чл. 80, ал. 4, чл. 93, ал.2, чл.108, изр.2 и чл. 129, ал. 5, изр. 2 от Закона за управление на отпадъците.

Тези атакувани разпоредби нарушават чл. 120, ал. 1 и 2 и чл. 56 във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 8 от КРБ.

Става дума за предвидено в ЗУО предварително изпълнение при обжалване на административен акт, с който:

- е издадено разрешение, същото е изменено или допълнено, отказано е издаването, изменението или допълването му, отнето е разрешението или е заличена площадка - по чл.77 ал.2 от ЗУО;

- е прекратена регистрацията - по чл.80, ал.4 от ЗУО;

- е издадено, изменено, допълнено или отнето разрешение или е отказано да се издаде, измени или допълни разрешението - по чл. 93, ал.2 от ЗУО;

- е дадено или отказано предварително съгласие по чл.101, ал.5, е изменено или отказано изменението на издадено решение или е оттеглено предварително съгласие по чл.102, ал.1 и 2, е отказано вписване в регистъра по чл.106 или е прекратена регистрацията на брокер по чл.107, ал.2 – по чл.108;

- е приложена принудителна административна мярка - по чл.129, ал.5 ЗУО

Във всички изброени по-горе случаи, законът предвижда, че обжалването на административния акт не спира изпълнението му, независимо дали административният орган с акта признава права или отнема такива.

Твърдим, че посочените разпоредби са противоконституционни, защото с разпореденото от тях предварително изпълнение се създават непомерни, непропорционални затруднения на предприятието, срещу което са насочени, вследствие на което дейността му ще бъде разстроена до степен на ликвидация, без да може да се възстанови, дори накрая съдът да уважи жалбата срещу административния акт, чието предварително изпълнение е допуснато.

Разпореденото с посочените норми предварително изпълнение е на практика необжалваемо - необжалваемо е разпореждането на административния орган, с който го привежда в действие, защото то е чисто правотехническо. Законът, с който се допуска предварително изпълнение е закон, който анулира обжалваемостта по чл. 120, ал. 2 КРБ (става дума за обжалване на допускането на предварително изпълнение). За да бъде конституционносъобразен такъв закон, той трябва да защитава общовалидни и значими конституционни ценности, които да преодоляват анулираното право на защита по чл. 56 и чл. 120, ал. 1 от КРБ.

Посочените текстове в ЗУО, чиято противоконституционност искаме да бъде обявена, не сочат на защитата на някакъв особено значим, общовалиден, универсален и затова отнапред законоустановим интерес или ценност, които да се защитят с предварителното изпълнение. Още повече, че при започване на дейността на предприятието има внесена парична гаранция в полза на държавата, която в достатъчна степен гарантира изпълнението на административния акт. При наличието на такава гаранция, предварително изпълнение допуснато по закон не е обосновано, докато трае процедурата по обжалването.

И докато предварителното изпълнение не се обосновава с някакъв особен и неотложен интерес, обратно, ноторно е да се предвиди, че незабавното спиране на дейността на предприятието, опериращо с отпадъци вследствие на допуснатото предварително изпълнение ще доведе до огромни имуществени вреди, до фалит на търговеца поради прекратяване изпълнението на сключени договори, блокиране на сметки, усвояване на гаранции, трупане на неустойки, предварително инкасиране на суми по наказателни постановления и т.н. Към тези несъмнени имуществени щети трябва да прибавим и срината търговска репутация.

Разбира се, може да възникне изключителна хипотеза, при която предварителното изпълнение ще е наложително с оглед на конкретна, особена обстановка, но тогава предварителното изпълнение ще може да бъде допуснато от административния орган по реда на чл. 60, ал. 1 и 2 АПК при наличие на посочените в този текст обстоятелства. Тогава обаче, актът на административния орган, с който се допуска предварителното изпълнение, ще подлежи на съдебен контрол съгласно чл. 60, ал.4, 5 и 6 АПК. Държавният или обществен интерес е защитен в достатъчна степен.

Практически с допускането на предварително изпълнение във всички случаи на ЗУО се създават условия за злоупотреба с права - всеки преднамерен, злоумишлен или небрежен акт, отнемащ разрешения, предвиждащ закриване на площадка или прилагане на принудителна мярка, ще води до стопанска ликвидация, дори и актът да бъде обявен впоследствие за незаконен от съда. Предварителното изпълнение за времето, докато трае обжалването на административния акт, вече ще е нанесло непоправими вреди и много лесно злоумишлено или поради грешка или небрежност ще могат да бъдат отстранени от пазара нежелани конкуренти. Законоустановеното предварително изпълнение като най-тежка мярка за едно работещо предприятие, ще създаде и редица корупционни практики сред административните органи. А това

несъмнено е нарушение на принципа на правовата държава (чл.4, ал.1 от КРБ) и принципа за разделение на властите (чл.8 от КРБ).

Допускането на предварително изпълнение по закон във всички случаи лишава потърпевшите от нормален начин на защита. Може да се възрази, че такъв ред за защита има – според чл. 166, ал. 4 АПК потърпевшият може да иска от съда да спре предварителното изпълнение, наложено със закон. Ще оставим настрана въпроса доколко това е конституционносъобразно. Правният анализ показва, че това не е равностойна защита, сравнима с нормалната защита при разпоредено от административен орган предварително изпълнение. При разпоредено предварително изпълнение от административен орган той първоначално е свързан с изисквания за допустимост на предварителното изпълнение по силата на чл. 60 АПК, при предварителното изпълнение, разпоредено със закон, тези условия ще се разглеждат евентуално постфактум с оглед спирането на предварителното изпълнение и то само ако се открият нови обстоятелства; при предварително изпълнение, наложено със закон, има автоматизъм в прилагането на предварителното изпълнение, при налагането на предварително изпълнение от административен орган то трябва да бъде поискано от него и той да докаже обстоятелствата по чл. 60 АПК; при допуснато със закон предварително изпълнение съдът може само да спре предварителното изпълнение, докато при обжалване на наложено от административен орган предварително изпълнение съдът може да отмени предварителното изпълнение и съгласно чл. 60, ал. 6 АПК административният орган трябва незабавно да възстанови положението, съществуващо преди изпълнението. В хипотезата на спряно предварително изпълнение, наложено по силата на закона, положението ще трябва да се възстанови чак след приключване на процедурата по обжалване на административния акт - дотогава вредите остават за предприятието и може да са такива, че да го принудят окончателно да преустанови дейността си .

В заключение немотивираното допускане на предварително изпълнение в случаите на постановени административни актове по основанията, предмет на атакуваните от нас текстове е противоконституционно.

Допуснатото по закон предварително изпълнение не защитава ценности и интереси, които да са презумптивно приоритетни спрямо основните личностни и имуществени права и интереси , които се засягат от предварителното изпълнение. Възможностите за постановяване на предварително изпълнение от административен орган (чл. 60 АПК) или от съда (чл. 167 АПК) са напълно достатъчни, за да гарантират защитата на евентуален значим интерес, налагащ изпълнение на акта преди влизането му в сила. Такава функция впрочем изпълнява и внесената парична гаранция. Атакуваните текстове са противоконституционни, защото нарушават чл. 120, ал.1 и 2 и чл. 56 и 57 от Конституцията.

2. Молим да обявите за противоконституционни текстовете на чл. 82, ал. 6 и ал.8 от ЗУО.

Противоречието е с чл. 56 и с чл. 4, ал. 1 и чл. 57 от КРБ.

Текстовете допускат усвояване на банкова гаранция, независимо от обжалването на заповедта по чл. 59, ал. 2 от ЗУО.

В този случай отново става дума за предварително изпълнение по силата на закон, без това да се налага от някакви особени извънредни обстоятелства. След евентуално отпадане на текста като противоконституционен, преценката дали да се постанови предварително изпълнение, ще може да прави административният орган като потърпевшото лице ще има възможност да се защити по реда, предвиден в чл. 60 АПК.

Важат същите съображения, изложени в предходния пункт.

Допълнително, относно ал. 8 на чл. 82 от ЗУО трябва да се отбележи и противоречие с чл. 57, ал. 1 от КРБ и несъответствие с чл. 1 от Първи допълнителен протокол към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) /Ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 1992 г., обн. ДВ. бр.80 от 1992 г., изм. ДВ. бр. 137 от 1998 г., попр. ДВ. бр.97 от 1999г., изм. ДВ. бр. 38 от 2010 г./ . В този си вид текстът накърнява правото на собственост и поощрява неоснователното обогатяване. Законът не предвижда връщане на гражданските плодове на усвоената гаранция за времето от отнемането до връщането ѝ след уважаването на жалбата- става дума за гаранции от 1 000 000 или 500 000 лв. Поощреното със закон неоснователно обогатяване противоречи на принципа на правовата държава по чл.4, ал.1 от КРБ, който изключва неоснователно обогатяване под каквато и да било форма особено, когато е предвидено в закон.

Съгласно чл. 57, ал. 2 от КРБ "не се допуска злоупотребата с права, както и тяхното упражняване, ако то накърнява права или законни интереси на други". В тази връзка следва да се прилага методът на балансиране на правата, трайно залегнал в досегашната практика на Конституционния съд. Международните договори също не допускат злоупотребата с правото на собственост и с правото на защита и неговото упражняване, когато непропорционално се накърняват правата и законните интереси на други лица.

По силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията разпоредбите на КЗПЧОС съставляват част от вътрешното право и са приложими с предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат.

3. Молим да обявите за противоконституционна разпоредбата на чл. 39, ал. 3 от ЗУО.

Противоречието е с чл. 4 ал. 1, чл. 17, ал. 1, 3 и 5, чл. 19, ал. 2 и чл. 55 от КРБ.

Съгласно чл. 39, ал. 3 от ЗУО предаването на отпадъци от черни и цветни метали с битов характер от физически лица се извършва само на общинските площадки по чл. 19, ал. 3, т. 11 или чрез кампании за разделно събиране на отпадъците от домакинствата, организирани от кметовете на общини, безвъзмездно за всяка от страните.

Чл. 39, ал. 3 от ЗУО установява задължение за физическите лица - собственици на отпадъци на черни и цветни метали да ги предават само безвъзмездно и то само на площадки, организирани от кмета на общината.

Ноторен е фактът, че битовите отпадъци от черни и цветни метали имат своя пазарна стойност. Без съмнение тя би трябвало да може да се реализира от гражданите - собственици на тези метали, така както свободно се разпореждат с отпадъците юридическите лица. Отнемането на тази стойност (цена, благо) от гражданите със закон е един противоконституционен акт, защото със задължаване на собственика да предаде отпадъка си безвъзмездно му се отнема принудително неговата пазарна стойност. Това е грубо нарушение на принципа на правовата държава и на конституционноустановения режим на собствеността, която може да бъде прехвърляна само доброволно - чл. 17, ал. 1, 3 и 4. Принудително отчуждаване на собственост със закон може да се извърши само при условията и по реда на чл. 17, ал. 5 от К, когато има неотложна държавна или общинска нужда и само след равностойно обезщетение.

КС е имал случаи в подобни хипотези да се произнесе със свои решения за недопустимостта със закон да се интервенира противоконституционно върху режима на собственост, например реш.7/2001 г. по к.д. 1/2001 г. (противоконституционно е, когато със закон се отнема конституционно установено право), реш.11/2001 г. по к.д. 18/2000 г. (приема, че всяко прехвърляне на собственост със закон има характер на национализация); реш.3/2000 г. по к.д. 3/2000 г. (свободното усмотрение при отнемане на придобити граждански права е несъвместимо с прогласения в чл.4, ал.1 от КРБ принцип на правовата държава).

Само посочените дотук основания са достатъчни за обявяване на противоконституционност на чл. 39, ал. 3 от ЗУО

Наред с посочените основания за противоконституционност, въведеният с чл. 39, ал.3 режим нарушава и чл. 19, ал. 2 от КРБ, защото в случая ЗУО не гарантира на всички лица еднакви правни условия за стопанска дейност. Това е така, защото освен общините, всички юридически лица се оказват принудително отстранени от пазара на ОЧЦМ, предавани от гражданите като битов отпадък. За общините законът създава конституционно недопустимо привилегировано положение, защото първо отстранява конкурентните стопански субекти, второ им дава право да получават отпадъците безплатно и трето те са свободни да се разпорежда с тези отпадъци, както намерят за добре, включително възмездно и с това неоснователно да се обогатят за сметка на собствениците. Противоречието с чл. 19 от КРБ е явно и нетърпимо.

Забраната да се предават ОЧЦМ с битов характер на други площадки, освен на общинските и липсата на икономически стимул за предаване на отпадъци, които имат стойност, но съгласно закона трябва да бъдат предавани безвъзмездно, ще доведе до масово изхвърляне на отпадъци на нерегламентирани места.

Това е така, защото в общините с по-малко население няма задължение за изграждане на такива площадки и предаването на отпадъци от населението ще бъде затруднено. Тези граждани ще трябва да реализират разходи за транспорт до населени места с изградени площадки, което за тях ще бъде икономически неоправдано при условие, че са задължени да ги предадат безвъзмездно.

Всички тези ограничения ще доведат до създаване на нерегламентирани сметища и до замърсяване на околната среда, с което ще се наруши конституционното изискване за здравословна и благоприятна околна среда - нарушение на чл. 55 от КРБ и ще противоречи на целта на ЗУО.

Към това непременно трябва да се добави и обстоятелството, че някои от металните отпадъци представляват повишена опасност особено за децата - остри предмети, ръждясали части, опасни компоненти и пр.

Следващите искания за обявяване на противоконституционност могат да бъдат обединени от присъствието на едно общо конституционно основание – всички те нарушават изискването за спазване на принципите на правовата държава. Това изискване може да има различни измерения, в случая става дума за нетърпими дефекти в сферата на нормативното регулиране. Обобщени тези основания са: нарушаване на принципа за единство, хармоничност и непротиворечивост на уредбата, принципа за йерархичност и териториална хомогенност, принцип на доверие в нормативната уредба, изразяващ се в закрила на законно придобити права, принципа на съразмерност и пропорционалност. Всяко нарушаване на изброените принципи на нормотворчеството води до грубо несъответствие с принципа на правовата държава и то не може да бъде отстранено по никакъв друг начин освен по пътя на конституционния контрол, чрез реализация на правомощието на КС по чл. 149, ал. 1, т. 2 от К. В повечето случаи нарушението на принципа за правовата държава се съчетава и с други конституционни нарушения, например на чл. 19., ал. 3 и чл. 8 К.

4. Молим да обявите за противоконституционни чл. 19, ал. 3, т. 11 от ЗУО относно думите „с население, по-голямо от 10 000 жители на територията на общината, и при необходимост в други населени места“.

Противоречие с чл. 4, ал. 1 от КРБ.

С този текст се създава неравнопоставеност между органите на местно самоуправление. Въвежда се задължение за общините с население по-голямо от 10 000 жители да организират изграждане на площадки за разделно събиране на отпадъци. Такива задължения не са вменени на по-малките общини. Създава се неравнопоставено положение от една страна между общините, а от друга страна между гражданите им, а именно:

а) Нарушават се правата на гражданите да живеят в чиста околна среда, тъй като задължението е вменено само на големите общини. Така гражданите на малките общини ще бъдат лишени от възможността да изпълнят задълженията си по ЗУО и да

могат да предават отпадъка на територията, на която той е образуван и ще трябва да понесат разходи за неговото транспортиране.

б) Също така гражданите на големите общини ще заплащат по-големи такси за отпадъци съгласно местното законодателство, защото в тези общини ще има по-големи разходи за изграждането на площадките и организирането на дейностите по управление на отпадъците в тях.

в) За малките общини ще се увеличат разходите за депониране и няма да се постигнат целите за намаляване на количеството депониран битов отпадък, защото ако гражданин изхвърли отпадъци от хартия, стъкло, пластмаси и метали в контейнера за битов отпадък, общината ще бъде принудена да ги депонира.

г) Създават се обременяващи задължения само за по-големите общини на основата на критерия брой на население и по този начин общините се поставят в неравнопоставено положение. Критерият от гледна точка за брой население е неясен, защото например курортите, в които за определен период от годината пребиваващите граждани и герерираните отпадъци са много.

д) Критерият за брой население трябва да е насочен към реално живеещите граждани на територията на една община, които образуват масово разпространени отпадъци, но към момента няма създадена такава система, която да отчита този брой. Това създава правна несигурност при преценка за изпълнение на задълженията на общините.

Постановяването на противоконституционност в този случай, ще създаде предпоставки за изпълнение на целите на ЗУО, образувания масово разпространен отпадък да се събира при неговия източник. Всички български граждани и общини ще бъдат равнопоставени при осигуряване на такива площадки на територията на цялата страна.

5. Молим да обявите за противоконституционна разпоредбата на чл. 19, ал. 5 от ЗУО.

Противоречие с чл. 4, ал. 1 от КРБ.

Разпоредбата създава неоправдана имуществена санкция за общините при неизпълнение на задължението за осигуряването на площадките по чл. 19, ал. 3, т. 11 от ЗУО.

С това се нарушава принципа за равнопоставеността на общините при осъществяване на местното самоуправление. Общините с население по-голямо от 10 000 жители имат задължение за осигуряване на такива площадки. Това означава, че ако общината не изпълни задължението си в срок, то тогава от бюджета ѝ ще бъдат заделени средства за съответната наказателна мярка, предвидена в тази разпоредба,

а именно 15 на сто увеличения за отчисленията за изграждане на съоръжение за третиране на отпадъци по чл. 64 от ЗУО.

Ще бъдат нарушени и правата на гражданите в тези общини, защото осигуряването на тези площадки и средствата за отчисленията по чл. 64 от ЗУО е за сметка такса битови отпадъци, т.е. за неизпълнение на задължение на общината, ще плащат нейните граждани.

При неосигуряване на площадките, кметовете на общините подлежат на санкция по чл. 151, ал. 2, т. 14 едновременно със санкцията по чл. 19, ал. 5, т.е. за едно и също нарушение се налагат две санкции.

Предвидените санкции са прекомерни, завишени и особено затруднителни за общините с техния нисък бюджет.

Възлагането на дейности без надлежно финансово обезпечение и санкционирането на общините, за сметка на увеличението на такса битови отпадъци събирана от гражданите, при неизпълнение на същите тези дейности, граничи с административен произвол и противоречи на принципа на правовата държава.

6. Молим да обявите за противоконституционна разпоредбата на чл. 19, ал. 3, т. 7 относно думите „организирането на дейностите по разделно събиране на масово разпространени отпадъци“.

Противоречие с чл. 4, ал. 1 от КРБ.

Вменяването на задължения на кметовете на общините да отговарят за организирането на дейностите по разделно събиране на масово разпространени отпадъци е в противоречие с принципа за отговорност на производителя на продукти, от които се образуват тези отпадъци по чл. 14, ал. 1. Върху кмета на общината се прехвърля едно задължение, което е регламентирано като задължение на друг субект.

Финансирането на тези дейностите от общините ще бъдат за сметка на общинския бюджет, респ. за сметка на гражданите от съответната община по силата на чл. 57 от ЗУО. По този начин задълженията на производителите на масово разпространени отпадъци се прехвърлят като отговорност върху кмета, а като разходи върху физическите лица, които поемат двойна финансова тежест – от една страна при покупката на продукт, в чиято цена от производителя е включена продуктовата такса за организирането на дейностите и от друга страна чрез такса битови отпадъци. Разходите за дейностите по разделно събиране на масово разпространени отпадъци следва да са за сметка на продуктовата такса събрана от производителя на продуктите, от които се образуват тези отпадъци, а не за сметка на общинския бюджет, респ. за сметка на гражданите.

Уредбата е несправедлива и неадекватна – противоречи на принципа за правовата държава, защото подменя отговорния субект и нарушава принципа „комуто ползите, нему и неблагоприятните последици“.

7. Молим да обявите за противоконституционна разпоредбата на чл. 33, ал. 3 и ал. 4 относно думите „в населените места по ал. 1“.

Противоречие с чл. 4, ал. 1 и чл. 19, ал. 2 от КРБ

Задълженията на ползвателите на търговски обекти, производствени, стопански и административни сгради за разделно събиране на отпадъците от хартия и картон, стъкло, пластмаси и метали, не следва да се отнасят само за тези, разположени в населени места с население по-голямо от 5 000 жители и курортните населени места. Изключение е предвидено и за населени места, където няма изградени системи за разделно събиране.

Необосновано е да се обвързва задължението на ползвателите за разделно събиране с критерии за брой население или наличието на система за разделно събиране.

Защо голям завод в община с население под 5 000 жители, ще бъде освободен от задължението за разделно събиране на образуваните в него отпадъци, а павилион от 10 кв.м. разположен в голяма община ще има такова задължение? Неравнопоставеността между тези субекти е явна и нетърпима.

Всички ползватели на търговски обекти, производствени, стопански и административни сгради образуват отпадъци от хартия и картон, стъкло, пластмаси и метали и за всички следва да има задължение за тяхното разделно събиране.

На ползвателите е дадено право да сключат договори с лица притежаващи разрешение, комплексно разрешително или регистрационен документ по чл. 35 от ЗУО и/или с организация по оползотворяване и по този начин да изпълнят своето задължение.

В противен случай ползвателите на търговски обекти, производствени, стопански и административни сгради в малките населени места или в населените места без изградени системи, ще бъдат от една страна облагодетелствани, защото няма да извършат разходи за организиране на тези дейности. От друга страна тези отпадъци ще се окажат смесени с биоразградимите битовите отпадъци и ще се увеличат разходите за депониране на общините.

Поради това, че към закона няма финасова обосновка на заложените параметри, то може да се окаже, че поставените пред Република България цели за разделно събиране и рециклиране на тези отпадъци е застрашено и страната може да понесе санкции от ЕС.

Разпоредбите на чл. 33, ал. 3 и ал. 4 относно думите „в населените места по ал. 1“, са в колизия със задължението на кмета на общината по чл. 19, ал. 3, т. 6, т. 9 и т. 10,

съгласно които разпоредби кмета отговаря за разделното събиране на различните видове отпадъци на територията на общината. Уредбата противоречи на принципите на правовата държава и създава условия за прилагане на санкции срещу България, поради неизпълнение на поети ангажменти като страна членка на ЕС.

8. Молим да обявите за противоконституционна разпоредбата на чл. 38, ал. 4 и свързаните с нея разпоредби на чл.75, ал.2, т.3 и чл.145, ал.1, т.11 от Закона за управление на отпадъците /ЗУО/.

Чл.38, ал.4 от ЗУО противоречи на чл. 4, ал. 1 и чл. 19, ал. 2 във връзка с ал.1 и 3 от Конституцията на Република България (КРБ).

Според чл. 38, ал. 4 ЗУО: „Разплащанията по сделки с ОЧЦМ се извършват по безкасов път.“

Според чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой /ЗОПБ/: „Плащанията на територията на страната се извършват само чрез преводи или внасянето по платежна сметка, когато са на стойност, равна на или надвишаваща 15 000лв.“

Противоречието между двете разпоредби е очевидно. При това ЗУО не е специален спрямо ЗОПБ, тъй като последният е специален по дефиниция. В противоречие с принципа за единство и непротиворечивост на правната система в държавата, който е основен принцип на правовата държава, чл.38 ал.4 от ЗУО предписва различен рестриктивен режим само за определен вид дейност – сделки с черни и цветни метали на стойност под 15 000 лв. Противоречивото решение в един и същи закон по отношение на сделки с други отпадъци и сделки с ОЧЦМ и в два равнопоставени по сила акта винаги е нарушение на принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1 КРБ). Такава е и постоянната практика на КС. Според тази практика трябва да е налице още едно условие, за да бъде обявена противоконституционност- противоречието да предизвиква съществени неблагоприятни правни последици за адресатите на регулирането. Такива безспорно са налице, тъй като противоречивото регулиране в ЗУО води до неравностойно положение, до нееднакви условия за стопанска дейност по отношение извършването на плащания спрямо субектите, осъществяващи дейност с черни и цветни метали, което само по себе си е нарушение на чл. 19 ал. 2 от Конституцията. Противоконституционно е необосновано и безпричинно да се ограничава договорната свобода при упражняване на определена дейност, включително по отношение на уговаряне на плащане при сделки с ОЧЦМ в различие от общия режим, установен за другите дейности с отпадъци в ЗУО и на цялата територия на страната и важащ по отношение на всички сделки. Това е противоконституционност поради противоречие с чл. 4, ал.1, чл.19 ал. 2 във връзка с чл. 19, ал.1 и 3 от КРБ.

Това ограничително изискване при сделки с ОЧЦМ е въведено едновременно в основание за отнемане на разрешението и за налагане на санкция в размер от 30 000

до 100 000 лева, без това да е оправдано от необходимост от защита на други важни държавни или обществени отношения, т.е. търговеца на ОЧЦМ при извършване на касово плащане ще бъде доведен до ликвидация, тъй като ще му бъде отнето разрешението, усвоена банковата гаранция в размер на 25 000 лв. и 5 000 лв. ако има една площадка и ще му бъде наложена санкция в размер от 30 000 до 100 000 лева. Тези явно „равни“ условия за стопанските субекти, които осъществяват дейности с отпадъци по ЗУО, ще се превърнат в пречка за свободната инициатива в този сектор, ще стимулират просперитета на „сивия бизнес“ и ще доведат до замърсяване на околната среда.

9. Молим да обявите противоконституционност на чл. 22, ал. 1 относно думата „условията“, както и на член 22, ал. 2 по отношение на думите „условията за регистрацията на площадките, както и условията за предаване на отпадъци на площадките по чл. 19, ал. 3, т. 11“.

Противоречието е с чл. 4, ал. 1 и чл. 19 от КРБ

В член 22, ал. 1 е предвидено Общинския съвет да приема наредба, с която да определя условията и реда за изхвърлянето, събирането, транспортирането, оползотворяването и обезвреждането на битови и строителни отпадъци, вкл. . биоотпадъци, опасни и масово разпространени отпадъци.

Според чл. 22, ал. 2 ЗУО Общинския съвет с наредба определя условията за регистрацията на площадките и условията за предаване на отпадъци по чл. 19, ал. 3, т. 11.

Както се вижда става дума за основна обща регулация на важни обществени отношения, която не може да бъде компетентност на местната власт. Не може в София и Пловдив да има различни правила за събиране, оползотворяване, обезвреждане на биоотпадъци и опасни битови отпадъци или да има различни условия за откриване на площадки по чл. 19, ал. 3, т. 11.

Очевидно е, че става дума за важни условия, изискващи единно общодържавно регулиране с отчитане на множество специфични фактори за безопасност и икономическа целесъобразност, които трябва да са единни за цялата страна. Освен това не може общината сама да определя режим за своите площадки различен от този за другите стопански субекти, който е определен със закона.

С предоставянето на тази регулация на Общинските съвети се нарушават следните принципи:

- Нарушава се изискването за еднакво регламентирането за общи за цялата страна условия и изисквания. Общото регулиране може да се извърши от законодателния орган или на подзаконово ниво само от Министерски съвет като централен изпълнителен орган с обща компетентност.

- Нарушава се принципа за разделение на властите в териториален аспект. Като се възлага компетентност, присъща на централен изпълнителен орган на орган на местно самоуправление.
- Нарушва се принципа на равнопоставеност на субектите при извършване на този вид дейност, тъй като тези площадки трябва да се регистрират по общия ред за другите стопански субекти.

10. Молим да обявите противоконституционност на чл. 82, ал. 9 по отношение на думите „условията“.

Противоречието е с чл. 4, ал. 1 и чл. 8 от КРБ.

Съгласно този член условията и редът за предоставянето и усвояване на банковата гаранция се определят с наредби на Министерския съвет.

С оглед важността на регулирането считаме, че условията и реда за предоставяне и усвояване на банкови гаранции трябва да бъде регламентирано на законодателно ниво, от Народно събрание в настоящия закон.

Става дума за основни първични обществени отношения, засягащи важни имуществени интереси на стопанските субекти. Предоставянето на тази компетентност на подзаконово ниво нарушава принципа за йерархичност на правното регулиране, както и принципа за разделение на властите, предоставяйки законодателна компетентност на Министерски съвет.

11. Молим да обявите противоконституционност на чл. 69, ал. 2 относно думите „към заявлението по чл. 68“.

Противоречие с чл. 19, ал. 3 във вр. с чл. 4, ал. 1 от КРБ.

Издаването на разрешения за дейности с отпадъци от черни и цветни метали на фирмите се извършва от Регионалните инспекции по околна среда и води за площадките, находящи се в техния регион.

Един от изискуемите документи към заявлението за издаване на разрешение за дейности с отпадъци е банкова гаранция издадена в полза на МОСВ в размер на 25 000 лв. и допълнително по 5 000 лв. за всяка площадка, на която се предвижда да бъде извършвана дейността.

Това е ново изискване само за фирмите извършващи дейности с отпадъци от черни и цветни метали.

На практика, когато дейността с отпадъци от черни и цветни метали се извършва на площадки на територията на различни Регионални инспекции по околна среда и води (РИОСВ) лицата ще трябва да внесат сумата от 25 000 лв., умножена по броя на

РИОСВ. Това е непосилна тежест за стопанските субекти и създава неоправдан имуществен праг за осъществяване на дейността. Нарушен е чл. 19, ал. 3, тъй като държавата чрез закона не само не закриля конкретната стопанска дейност, а създава необосновани пречки и демотивира стопанските субектите да я извършват. В резултат на въведеното изискване много предприятия ще закрият свои площадки и така ще се създадат условия за възникване на нерегламентирани сметища и замърсяване на околната среда.

Банковата гаранция на фирма следва да се издава за обезпечаване правото на субекта за извършване на дейността на територията на цялата страна определена, а не да се предоставя в пропорционално увеличен размер според обхвата на територията, на която се извършва. Дейността на всяка площадка независимо къде се намира се обезпечават с отделна банкова гаранция.

Нарушени са следните конституционни норми и принципи на правовата държава:

- Нарушен е чл. 19, ал. 3 от Конституцията – създадения имуществен праг неоснователно затруднява и демотивира извършването на важна икономическа дейност, имаща значение и за осигуряването на здравословна и безопасна околна среда (чл. 55 К)
- Нарушен е принципа на доверието към законодателството в правовата държава, тъй като вместо закрила на законно придобитите права с новите правила законодателят ги подлага на преоценка и на практика ги маргинализира.
- Нарушен е принципа за съразмерност на правното регулиране – прекомерната рестрикция е конституционно недопустима според идеята на чл. 19, ал. 1 и 3 във връзка с чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Следва да се има предвид и че в първоначалния вариант на законопроекта беше предвидена една гаранция за фирма в размер на 50 хил. лв и по 10 хил. лв. за всяка площадка, като разрешението се издаваше от МОСВ когато дейността се извършва на територията на повече от една РИОСВ. След общественото обсъждане на проекта на ЗУО, законодателя въведе децентрализирано издаване на разрешенията от РИОСВ и сумите на гаранциите бяха намалени компромисно наполовина - от 50 хил. на 25 хил. за издаване на разрешението и от 10 х. на 5 х. за всяка площадка, т.е. идеята на законодателя беше при издаване на разрешения на една фирма, независимо че разрешенията се издават децентрализирано от РИОСВ, гаранцията да бъде една за извършваната дейност в размер на 25 хил. лв. в полза на МОСВ и по 5 х. за обезпечаване на дейността на всяка площадка.

12. Молим да обявите противоконституционност на чл. 88, ал. 2, т. 4 и чл. 90 ал. 6.

Противоречие чл. 4, ал. 1 от КРБ.

Съгласно чл. 88, ал. 2, т. 4 издаденото разрешение прекратява своето действие при отказ да се измени и/или допълни разрешението. Според чл. 90, ал. 6 в случай на мотивиран отказ за изменение и/или допълнение на разрешението организацията по оползотворяване и лицата, изпълняващи задълженията си индивидуално могат да кандидатстват за издаването на ново разрешение по реда на този закон.

Противоконституционността на чл. 88, ал. 2, т. 4 е поради това, че създаденото прекратително основание е необжалваемо – то не фигурира сред основанията по чл. 93 от ЗУО и с това нарушава правото на защита на субекта.

На второ място то е юридически недопустимо – отказът да се измени и/или допълни с нещо издаденото разрешение, по никакъв начин не може да води до погасяване на основното правоотношение, защото това не е част от петитума (респ. от диспозицията на правната норма). Ако се цели подобен ефект законът трябва да уреди основание за пълно прекратяване на дейността и преуреждането ѝ наново. Прекратяването обаче не може да има репресивен или конфискационен характер. В случая на практика се прикрива нещо подобно и използваните от закона юридически средства за това са конституционно недопустими. Не може според принципите на правото (и на правовата държава) да прекратиш нещо, защото то няма да бъде допълнено и/или изменено – такъв тип обратна акцесорност (зависимост, но не на допълнителното от главното правоотношение, а обратното) е абсолютно юридически недопустима.

Откровено противоконституционен е и чл. 90, ал. 6, в който се уреждат последиците от отказа (на практика чрез отказа се постига противоконституционно прекратяване на което законът противоконституционно постига чрез отказа), а именно да се кандидатства за издаване на ново разрешение. Абсурдно е премията за отказа, респ. прекратяването да е възможността да се кандидатства отново за издаване на разрешение?!

Нарушен е принципът на правовата държава:

- чрез прикриване на прекратителен режим, нарушаващ равнопоставеността на правните субекти
- чрез използване на недопустима за демократичното право юридическа формула.
- чрез нарушаване на принципа за ограничаване на неоправданото и неоснователно административно регулиране по смисъла на чл. 19, ал. 3 във връзка с член чл. 4, ал. 1 К.

- чрез нарушаване на принципа за доверието в законодателното регулиране, според който е недопустимо маргинализирането на придобити права – чл. 4, ал. 1 и чл. 19, ал. 1 К.

13. Молим да обявите за противоконституционна разпоредбата на чл. 91, ал. 1, т. 1.

Противоречието е с чл. 4, ал. 1 от КРБ.

Нормата е неясна и в този вид стимулира злоупотреба с правомощия. Предвижда се отнемане на издадено разрешение, ако не е изпълнено предписание на компетентните органи във връзка с воденето на отчетност на отпадъците в съответствие с изискванията на този закон или наредбите по чл. 48, ал. 1 или чл. 13, ал. 1 или са представени неверни сведения в документите за отчитане на изпълнението.

Възникват редица въпроси, на които законодателят не е дал отговор, за да осигури конституционално функциониране на уредбата:

- Всяко едно дори несъществено предписание ще е ли релевантно, за да се наложи тази тежка санкция
- Какъв е критерият за неверност на сведенията – по източник, по съдържание, по форма.
- Има ли значение ако се установи небрежност или умишлено подвеждане, осъществено от трето лице.
- Това ли е единствената възможна мярка, не е ли прекалено административното регулиране и не създава ли условия да бъде злоупотребено с него.

Разпоредбата е противоконституционна поради неясноти и противоречивост на регламентацията, създаващи очевидни условия за злоупотреби и злепоставяне интересите на стопанските субекти.

Основанията за отнемане на разрешение по режими, като най-тежка мярка трябва да са законоустановени, ясни и точно разграничени. Те не следва да предполагат тълкуване на правната норма от административния орган, при нейното прилагане.

14. Молим да обявите противоконституционност на чл. 91, ал. 1, т. 2 и ал. 2, т. 3 ЗУО.

Противоречието е с чл. 4, ал. 1 от КРБ.

Противоконституционността се обосновава от съпоставката на разпоредбите на чл. 91, ал. 1, т. 2 и ал. 2, т. 3 с разпоредбите на чл. 82, ал. 3, т. 2 и 3.

Хипотезите на двете групи разпоредби съвпадат напълно. Последниците обаче са уредени различно. Ако се отнеме разрешението по чл. 91 на посочените основания, банковата гаранция трябва да се усвои в пълен размер. Според чл. 82, ал. 3, т. 2 и 3 при същите основания банковата гаранция се усвоява до определен размер или пропорционално на неизпълнението.

Ясно е, че една от двете регулации трябва да отпадне поради противоречие с принципа на правовата държава за хомогенност, единство и вътрешна непротиворечивост на законодателното регулиране.

Трябва да отпаднат разпоредбите на чл. 91, ал. 1, т. 2 и ал. 1, т. 3, тъй като не са съобразени с изискването за съразмерност и пропорционалност.

Всички посочени дотук конкретни основания за противоконституционност са свързани с груби нарушения на Конституцията на Република България относно принципите на правовата държава, принципа за еднакви нормативни условия при осъществяване на законоустановена дейност върху цялата територия на страната, принципа за справедливост и равно третиране на всички граждани и правото им на здравословна и благоприятна околна среда, принципа за свободната стопанска инициатива и равнопоставеност на стопанските субекти, принципа за еднакво отношение към държавната, общинската и частната собственост.

Ако всички тези конституционни нарушения бъдат преценени съвкупно, ще се види, че атакуваната от нас уредба засяга и противоречи на основополагащата идея на българската Конституция, обявена в нейния преамбюл да утвърждава изграждането на Република България като социална и правова държава.

Всички атакувани разпоредби действат точно в обратната посока:

- Създават предпоставки за неизпълнението на целите на Република България съгласно европейското екологично законодателство и понасяне на санкции.
- Създават непомерни трудности в осъществяването на дейностите по събиране и оползотворяване на отпадъците;
- Усложняват администрирането на тази дейност до абсурдни форми и размери;

- Премъждат несправедлив санкционен режим спрямо всички задължени субекти.

Създават се затруднения за събирането на отпадъците, част от които са евтина суровина за преработвателните предприятия в страната. Това от друга страна, особено в условията на икономическа криза, ще доведе до фалити и безработица. Пряка последица от всички това ще бъдат по-ниски постъпления от данъци в държавния бюджет и по-големи разходи за обезщетения и помощи за безработните.

Прави се опит да се натоварят общините с прекомерни и несвойствени функции и на практика им се възлагат дейности, които ще ги обременят финансово и за които не е предвиден допълнителен финансов ресурс. С неравнопоставените условия за общините се нарушава изискването за осигуряването на здравословна околна среда за всички граждани. Затруднява се събирането и оползотворяването на отпадъците на територията на цялата страна и по места.

Като вземете предвид изложените от нас подробни съображения за противоконституционност на всеки един от атакуваните текстове, молим да постановите решение, с което да ги обявите за противоконституционни.

ШЛОТНОСНО НЕСЪОТВЕТСТВИЯ С МЕЖДУНАРОДЕН ДОГОВОР, ПО КОЙТО РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ Е СТРАНА

Моля да постановите несъответствие на чл. 82, ал. 2 с чл. 56 от Договора за функциониране на ЕС (Обн., ДВ. бр.115 от 9 май 2008 г.) по отношение на думите „съдебна регистрация в Република България“ и „от Българската народна банка“.

С тези текстове са изключени банките, получили разрешение за извършване на банкова дейност от компетентните органи на държава членка, която предоставя директно или чрез клон услуги на територията на Република България. По този начин се ограничава правото за свободно предоставяне на услуги в рамките на Съюза в противоречие с чл. 56 от Договора за функциониране на ЕС, задължителен за България по силата на членството ѝ в Европейския съюз.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Молим по изложените по-горе съображения на основание чл. 149, ал. 1, т. 1, 2 и 4 К да уважите искането ни изцяло, така както е предявено.

Предлагаме като заинтересовани страни да бъдат конституирани президентът, Министерският съвет, Министерството на околната среда и водите, Националното сдружение на общините в Република България, Върховният касационен съд, Върховният административен съд, главният прокурор, Висшият адвокатски съвет, Българската стопанска камара, Сдружение "Гражданска инициатива на търговците на отпадъци от черни и цветни метали и тяхното рециклиране" (гр. София, ул. "Алабин"

40, ет. 1), Българската асоциация на металургичната индустрия (гр. София 1309, бул. „Ал. Стамболийски“ № 205, ет. 1, офиси 111, 118 и 119), Българската асоциация по рециклиране (гр. София, бул. "Витоша" № 126, ет. 2, ап. 4; п.к 1463), Българската браншова камара „Феникс Ресурс“ (гр. София 1303, Зона Б 18, бл. 12, ет. 3, ап. 11), Синдикалната федерация „Металици“ към КНСБ (гр. София 1000, пл. "Македония" № 1, ет. 16, офиси 7-13), както и парламентарните групи в 41-ото Народно събрание.

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ:

Любен Корнезов

Сергей Вятшев

Димитар Жедоб

Мелба Михайлова

Петин Казак

Румел Такооров

Анел Дайченко

Ван Дорел

Ильинский Николай

Муса Павел

Дурсун Муштафа

Ильмир Эрафер

Энчо Энчов

Камарен Александр

Тухтар Кордманов

ЮНАЛ ТАСИМ

Белгин Шукри

Мухамед Мемет

Рюкер Арбеня

Евронч Ахметов

Мейя Павел

Морган Цочев

Юлия Нойфри

Камел Косимович.

Емин Андрей

Ашераф Чаньров

Асан Аарманжсан

Ирмен Орештоса
Хорхе Алес Глеитер

Димитър Горов
Димчо Михайлов

Стефан Бенкович
Асен Тароузов

Венцеслав Мундуров
Евродим Девел

Георги Анастасов

Антон Мерджанов
Димитър Манолев

Димчо Атанасов

Юлия Стойков

Ивелин Иванов

Борислав Богданов

Георги Георгиев

Милена Христова

Петър Димитров

Борис Димитров

Добрич Давид

Сиде Пандев

Румяна Стефанов

Михаил Иванов

Георги Женгрийцев

Георги Пиринцев

Евими Маскарова

Зурин Кочев

Анthon Кутаев

Анthon Палиев

Рана Бочев

Петър Курчубаев

Георги Терзиев

Бенджамин Гаринев

Задари Георгиев